

Búcsú Fok Pétertől

Megrendülten vettünk búcsút Fok Péter ny. bv. ezredestől, a közelmúltban elhunyt munkatárstól, baráttól.

Amikor 1981 végén, 40 évesen a büntetés-végrehajtás testületébe kérte magát, már magasra ívelő műszaki pálya állt mögötte. Tehetsége, emberi jó tulajdonságai a kohómérnöki kar elvégzése után hamar megmutatkoztak: a Csepeli Fémműben, a Vas- és Acélipari Egyesülésben és a Kohó és Gépipari Minisztériumban egyre fontosabb feladatokkal bízzák meg. Aztán, mintha küldetést teljesítene jött át szervezetünkhöz.

A mi szakmai világunk természetéből és hagyományaiból fakadóan zárt világ. Gyanakvással fogadja a kívülről jövőket, a nem a trepnin kezdőket. Ő is kívülről jött, őt is gyanakvással fogadtuk. Azonban kevesen tudtak olyan gyorsan és eszköztelenül alkalmazkodni, mint Ő. Nem tolatkodott, de nem is rejtőzködött. Ott volt és néhány hét múlva úgy éreztük, mintha mindig közénk tartozott volna. Úgy váltott át egy civil minisztérium légköréből a mi sűrűbb levegőjű világunkba, mintha mindig ide készült volna.

Tehetsége, szorgalma itt is feltűnik, jelzi ezt rendfokozati előmenetele: másfél évtized alatt főhadnagyból ezredessé avanszál. De Ő aligha ebben találja önbecsülését. 1986-ban jó szemmel kiválasztják, új munkakört, az országos parancsnoki titkárit Vele töltik be. Élete főművét ebben a munkakörben alkotja meg. Ebből a merev hivatali megbízásból új, eleven, de-rűs műfajt teremt.

Szükszavú tárgyilagossága, mondani-valójának pontos és takarékos megfogal-

mazása, a részletekbe menő, de a részletekbe el nem vesző alaposága szinte predestinálták e munkakörre. Lehet, hogy személyi adottságai, lehet, hogy műszaki előképzettsége okán, de szerette a rendszert, a rendet, a tervezett előrelátást és megnyugtatta, ha kieszközölhette a dolgok, ügyek mindenki számára eredményes lezárását.

Az ügyek, érvek és ellenérvek, valamint kényes érdekek kereszttüzében úgy közvetített a vezető és a vezetettek között, hogy mindkét oldal elégedettségét kivívta. Az intézendők nyomasztó forgatagában egyedi otthonossággal ismerte ki magát. Lehetett volna merev, köoszlop-bürokrata, lehetett volna bizalmasodóan fraternizáló haver, lehetett volna sima modorú, hajlékony diplomata. Nem lett. Fok Péter volt vagy egyszerűen csak a Péter. Keze nyomán a bonyolult, érzékeny ügyek is világos, áttekinthető karaktert kaptak.

Ő volt minden titkok tudója, de mint a kvíz-műsorok jó mediátorai, derűs póker-arccal tartotta meg a kabinet titkait, még oldott baráti körben sem adta ki értesüléseit. Mert nem magát tartotta főszereplőnek, hanem az ügyet szolgálta.

Szolgált és kiszolgált, de nem volt se szolgálja, sem kiszolgáltató, szerepét őszinte odaadással vállalta másokért. Pedig az Övé nem volt könnyű szerep.

Egy évtizeden át állt abban az erős szakmai sodorvonalban, ami a testet és a lelket gyorsabban égette, különösen az Övét, aki feladatával teljesen összefonódva, önkímélet nélkül dolgozott.

Hogy mit is jelentett számára ez a teljes odaadással végzett munka, azt a

család és a hozzá közelálló barátok nyugdíjba vonulása után érzékelhették. Mintha hivatalából való leköszönésével életkedvének és energiáinak jó részét otthagyt volna a Steindl utca negyedik emeletén. Igen, ott hagyta, mert örökül szánta, mint életének maga alkotta értelmét. És távoztával azt üzeni nekünk, ne bánkódjunk, mert ezzel az ott hagyott örökséggel számára az értelmetlen halál is értelmet nyer.

Halottunk emlékét megőrizzuk. Nyugodjék békében.

Dr. Lőrincz József